

En liggen lamgeslagen...
En woelen rustvermoeid,
Totdat 't lavendelgeurig
verkoelend linnen gloeit.

Dadelijk luistert ge verwonderd: Dit is het nieu-
we geluid! Het persoonlijk gevoel verklankt in het
persoonlijk gedachte woord!

Het is waar, vader heeft bij het welkom de
handen van den „verloren zoon“ in de zijne geklemd
„zoo blijde en vervaard“, maar reeds direct ont-
waarde de boeteling, dat zijn terugkeer geen be-
keering was:

Toen 'k mijn verwelkte wangen
aan zijn schouder boog,
Voelde ik mijn weedom groeien,
daar 'k weenend, hém bedroeg.

Moeder scheen in „heimelijken angst“ iets van
de onoprechtheid te voelen. Toen deed hij, om haar
angst te stillen, opnieuw bedrog:

En 'k sprak, wat zij verwachtten
van hun gekeerden zoon:
Ik ben de zonde ontvloten
in heimwee naar uw woon.

In heimwee naar uw harte;
dat praamde tot ik ging,
Ik heb slechts één verlangen:
vergevens zegening.

En dit bedrog zet hij voort aan den avondmaal-
tijd, niet anders durvende dan veinzen:

Met wangen heet van schaamte
Zat ik des avonds aan.
Ik moest de vreugden loochnen
Van mijn ontvloën bestaan.

Terwijl hun pracht zoo weelderig
herrees voor 't blinkend oog,
En ach, in iedre stilte
mijn hart reeds rugwaarts toog.

En nu, in de stilte van den nacht, komt de reactie
van het ontveinsde verlangen naar „de wereld“. Reeds is hij in het vaderhuis niet thuis, en de
bekeerde verloren! Hij zucht:

Ach, dat reeds de eerste stonde,
dat reeds in den eersten nacht
Ik, trots mijn moeders kussen
naar André weelden smacht;

Dat mijn onhandig harte
niet eerder zwijgen zal,
Vóór ik die zoete togen
Opnieuw verkrijgen zal;

Vóór ik (nog toeft het donker),
hun bitterheid ten hoon
Mijn ouders erve ontsluipen,
Voorgoed verloren zoon.

Niet dus de bijbelsche verloren zoon, om wien
het huis dreunde van gezang en gerei... en toch
bijbelsch!

De verloren zoon van wien Petrus spreekt (2 Petr.
2:20, 22): „Want indien zij de besmettingen der
wereld ontvloten zijn, en in dezelve wederom inge-
wikkeld zijnde, van haar overwonnen worden, zoo
is hun het laatste erger geworden dan het eerste.
Maar hun is overkomen hetgeen met een waar
spreekwoord gezegd wordt: De hond is wederge-
keerd tot zijn eigen uitbraaksel; en de gewasschene
zeug tot de wenteling in het slijk.“

Wij blijven wachten, en luisteren naar het nieu-
we geluid.

In het christendom schuilen potenzen van kunst,
— want het geeft diepe ontroeringen, machtige
aspiraties, die de religie-vreemde kunstenaar niet
kent.

Misschien beleven we den dag, dat de christelijke
dichtkunst met iets van haar oude glorie opwaakt,
en geeft ons God, op ons gebed, de dichters,
die niet alleen als priesters het altaar bedienen
in den mystieken tempel, maar ook als profeten
(op het voorbeeld van Bilderdijk en Da Costa) het
Woord Gods zingen voor dezen tijd.

B. W.

Correspondentie. — G. v. W. te A. —
U vraagt naar een goede uitlegging van den veel
misbruikten tekst, 1 Tim. 4:8. Het verband wijst
uit, dat de apostel hier niet handelt over wat
wij thans lichamelijke oefening (gymnastiek, sport
enz.) noemen. In het begin van het hoofdstuk
heeft Paulus het over de Judoisten, die in licha-
melijke onthouding van spijze, huwelijks enz., ze-
kere godzaligheid zochten.

Daarop doelt ook vers 8.

Wegens het verloren gaan van mijn copie op
onze goede Hollandsche post, moet ik de beant-
woording van sommige correspondenties, waarvan
ik geen aantekening hield, tot mijn spijt achter-
wege laten.

B. W.

PERS-SCHOUW.

Kringloop.

Mevrouw van Hoostraten—S(ch)och) komt in
„Christelijk Vrouwenleven“ in zake de geslachtelijke
voorlichting tot soortgelijke conclusie als onze vo-
rige Pers-schouw. Zij heeft het over een artikel,
dat sexuele hygiëne op het program onzer kweek-
scholen wil zetten.

Is het niet kenachtsend, vraagt W. F. J., dat
in ons land kennis van het sexuele leven, sexuele
hygiëne, en sexuele ethiek zelfs niet op het pro-
gram der kweekscholen voor onderwijzers voor-
komt?

„Als weten hielp“, dan zou W. F. J. volkomen
gelijk hebben, als weten ze beschermde en weten
ze kracht gaf, en ze zondige neigingen doodde,
dan had hij een groot woord gesproken.

Maar heeft hij ook gelezen, wat Mevrouw Mierop
Mulder onder het opschrift van „Ik moet spreken“
geschreven heeft in het Januari-nummer van „Le-
venskracht“?

Levenskracht. De Rein-Leven-beweging grond-
Jan. afl. de de sexuele ellende op gebrek
aan kennis en voorlichting.

„De reactie is nu gekomen“, schrijft Mevr. M.
M., „jongeren van 16—21 jaar zijn opgegroeid, in
hen was meerdere klaarheid. Wij dachten er won-
deren van en zie, het was een zeer bittere ervaring.“

Het was een idealisme, dat geen rekening hield
met het feit der zonde, dat vergeet dat een mensch
tegen zijn wil kan vallen, ook ondanks heilige
en goede voornemens, ook ondanks veel weten.“

Ik wil hier niet alles meedeelen, wat Mevr.
M. M. zegt, maar zeker is het, dat het een pijn-
lijke erkenning is, en dat vele dwepers met die
zoogenaamde sexuele voorlichting haar betoog wel
eens lezen mogen.

Al dit soort werk is zoo iets fins en zoo iets
teers, er kan zooveel bedorven worden door ver-
keerd aanpakken, dat het dikwijls naar beter is,
te zwijgen, dan niet op de juiste manier deze
onderwerpen te benaderen.

Wat we toch in een kring draaien, wij, op-
voeders! Nu eens wordt ons aan alle kanten
sexuele voorlichting van onze kinderen aange-
prezen, dan weer worden we er sterk voor gewaar-
schuwd. Opvoeden is een zeer moeilijk werk, en
opvoeden is een zeer verantwoordelijk werk.

Barbaren en Gereformeerden.

Inderdaad is er in sommige opzichten in de op-
voeding een terugkeer naar verlaten standpunten
van vroeger: een kringloop.

En moet het op buitenstaanders niet den indruk
maken, of Gereformeerden van onzen tijd dingen
naar den lof, die eens aan de „Barbaren“ werd toe-
gekend?

„En de Barbaren bewezen ons geen gemeene
vriendelijkheid“, schrijft Lukas in de Handelingen
(28:2).

Ik denk, dat thans onder andere richtingen wel-
eens zal worden gezegd „En de Gereformeerden
bewezen ons geen gemeene vriendelijkheid“.

Hier maakt er een de misstanden, die hij in zijn
kerk vermeent te ontdekken op de straten van
het liberale Gad en Askalon bekend.

Daar deponeert een ander zijn klachten op het
bureau van „Bergopwaarts“.

En nu is er weer een, die Ds Lingbeek in zijn
beschuldiging tegen onze kerken een handje helpt.

Misschien herinnert men het zich nog wel, dat
ik voor eenige weken aan Ds Lingbeek de verze-
kering gaf, dat onze kerken ervoor zullen waken,
dat de dwaling als zouden alle gedoopten ook
wedergelovigen zijn, niet insluipt.

Ik raadde Ds L. aan van de dingen, welke
onze kerken betreffen, wat grondiger studie te
maken en voerde te zijner verontschuldiging aan,
dat hij zich in zijn vragenbus op zoo velerlei
terrein beweegt, dat één man op al die markten
tegelijk onmogelijk thuis kan zijn.

Ik hoopte echter, dat hij tenminste van de ge-
schiedenis en den toestand onzer kerken wat ern-
tiger kennis zou nemen.

Helaas, het mag niet zoo zijn.
Een Gereformeerde broeder steekt, volgens me-
dedeeling van Ds L., hier een spaak in het wiel.

Hij wil hem van den plicht tot dieper studie ont-
heffen door hem bewijsmateriaal voor zijn stelling
te leveren.

Natuurlijk stelt Ds L. die waarlijk niet gemeene
vriendelijkheid op hoogen prijs.

Hij voelt er zich door aangedaan.

Hij begint dan ook zoo echt lyrisch:

Wat is het toch aangenaam, dat ons blad zich
mag verheugen in onderscheidene ons welgezinde
lezers, die tevens lid zijn van de Gereformeerde
Kerken in Nederland.

Dat hebben wij dezer dagen weer duidelijk onder-
vonden.

Van een onzer „Gereformeerde“ lezers ontvingen
wij niet alleen een afschrift van een artikel in
het blad „De Reformatie“, aan ons adres gericht,
door welke toezending wij van dien aanval werden
op de hoogte gesteld. Maar die vriendelijke Gere-
formeerde broeder, die begreep dat wij niet zoo
goed als hij op de hoogte waren van al wat er
in de Gereformeerde Kerken en Gereformeerde
bladen omgaat, zond ons tevens eenige gegevens,
die wij als ammunisie zouden kunnen gebruiken.

Laat ons beginnen met dien Gereformeerden broe-
der te bedanken.

Onze Barbaar-Gereformeerde (men vergeve mij
deze benaming, hij klinkt toch wat vriendelijker
dan: Gereformeerde Barbaar), heeft dien dank ook
wel verdiend. Reken eens uit, hoeveel uren van
ingespannen arbeid hij den Vragenbus-redacteur van
„De Gereformeerde Kerk“ niet bespaart!

Hoe hij Ds L. inlicht?

Men leze.

„Ik lees „De Reformatie“, en nu trof het mij
„zoo, dat Dr Hepp in no. 24, het nummer van
„11 Maart u zoo onderhanden nam over uwe vraag-
beantwoording aangaande de onderstelde weder-
geboorte. Ik was er om verblijd, dat Dr Hepp
„zoo stellig durfde schrijven:

„Daartegenover kan ik Ds Lingbeek verzeke-
ren, dat geen enkel predikant onzer Kerken op
„den kansel de stelling, die hij „vale aanhangers“
„in de schoenen schuift, verkondigt, en indien
„iemand het zou wagen, zou hij onmiddellijk ker-
„kelijk behandeld worden.“

„Niet waar“, schrijft dan weer onze Gerefor-
meerde broeder; „niet waar? dat is wel zeer stellig
gesproken en ik dacht: dat zal nu toch wel de
waarheid wezen.“

Tot zoo ver onze Gereformeerde inzender, die
zich zoo verblijdde over het stuk van Dr Hepp.

Tot zulk een blijdschap kon Ds L. zich niet
opwerken.

„Wat ons betreft, onze gevoelens waren ge-
meend“, zoo onderbreekt hij den inzender.

En dan gaat hij verder:

Maar nu komt onze Gereformeerde inzender weer
aan het woord.

En dat niet om ons te vertellen wat zijn eigen
ooren hebben gehoord, want dan zou Dr Hepp
kunnen zeggen: zoo'n duisterling; hij heeft de zaak
natuurlijk geheel verdraaid.

Neen, onze Gereformeerde inzender komt met
een getuige. Een getuige, even achtbaar als het blad
„De Heraut“ of „De Reformatie“; te weten met
het blad „De Bazuin“.

En de schrijver daarvan is evengoed op de hoogte
en even betrouwbaar als de redacteur van „De
Heraut“, Dr H. H. Kuyper en als de schrijver
in „De Reformatie“, Dr Hepp. Immers, 't is Dr
H. Bouwman, Gereform. Hoogleraar te Kampen.

En wat schrijft dan deze Gereformeerde Hoog-
leraar in het Gereformeerde blad „De Bazuin“?

Volgens onzen Gereformeerden zegsman, die de
moete heeft genomen het alles voor ons over te pen-
nen, als volgt:

„Een preek, die wij niet met genoegen
hebben gelezen.“

Zoo luidt het opschrift van Prof. Bouwman's
artikel.

In het Engelsche parlement zou men uitroepen:
„hoor, hoor!“

Ook wij zijn één oor, als Prof. Bouwman nu
verder gaat en zegt van die preek:

„De schrijver schijnt van de meening uit te
gaan, dat alle gedoopten wedergelovigen zijn. (bladz.
668); dat de gemeente zooals zij de prediking hoort
wel reiniging, geen wedergelovigen van
nood heeft. De uitdrukking: „indien ik u niet wasch,
hebt gij geen deel aan Mij“ en daarmee in ver-
band de genade der wedergelovigen en het deel
hebben aan Jezus is niet uitgewerkt. Zulk een
preek (Prof. Bouwman is nog altijd aan het woord)
zulk een preek hoort in „Menigerlei Genade“ niet
thuis.“

Zooals onze lezers hier meteen hebben kunnen
opmerken was dit dus een preek uit de Gerefor-
meerde preekenserie: „Menigerlei Genade“.

Wat zullen wij nu tot deze dingen zeggen?

„De Heraut“ redacteur tartte ons de vorige week
om één predikant der Gereformeerden te noemen,
die ook maar eenigszins droef in de richting die
wij hadden aangehouden.

En Dr Hepp, lang niet malsch, verzekerde ons,
dat indien er onder de Gereformeerden één predi-
kant van zulk een leer werd gevonden, dezulke
onmiddellijk kerkelijk zou worden behandeld.

Wat ons betreft, wij tarten (om in de taal van
„De Heraut“ te blijven) wij tarten op onze beurt
„De Heraut“ en „De Reformatie“ om te bewij-
zen, dat alles wat wij uit „De Bazuin“ citeeren
leugen is, en dat dus van zulk een te ver drijven
van de leer der onderstelde wedergelovigen in de
Gereformeerde Kerken waarlijk geen sprake is. Ook
tarten wij denzelfde om nu nog langer van „laster“
te spreken.

Wij verwachten, dat „De Heraut“ onze verdedi-
ging ook zal opnemen, gelijk wij aan het verzoek
van „De Heraut“ voldaan hebben.

Verder laten wij deze zaak over aan de Profes-
soren Kuyper en Bouwman en Dr. Hepp, als hun
meer rakende dan ons.

In dezen laatsten zin hoor ik zoo iets als het
gejuich van een overwinnaar.

Dank zij onzen Barbaar-Gereformeerde meent Ds
L., dat hij de zege heeft bevochten.

Jammer echter, dat deze overwinningsroes zoo
kort duurt.

Want het laatste nummer van „De Bazuin“ be-
vat een stuk van prof. Bouwman, dat het wapen
van Ds L. middenin door breekt.

Misschien wil de meermalen bedoelde Gerefor-
meerde nu ook eens vriendelijk jegens „De Refor-
matie“ zijn en dit overpezen en daarna aan Ds
L. zenden, wien blijkbaar ons blad niet of althans
niet geregeld onder de oogen komt.

In „De Bazuin“ van 12 Maart maakten wij eene
opmerking over een preek in „Menigerlei Genade“
van Ds. Uytenhout van Coevorden:

„De schrijver schijnt van de gedachte uit te gaan,
dat alle gedoopten wedergelovigen zijn, dat de ge-